

νά φιάσεις γκόλφι καί σταυρό, σταυρό καί δαχτυλίδι.
Τί δαχτυλίδι νά 'ναι εκείό! Σαράντα πέτρες νά 'χει,
νά 'χει τή λάμψη τοῦ ἡλιοῦ καί ἀχτίδα ἀπό φεγγάρι.

18

Βασιλικός μυρίζει ἐδῶ,
κάποια τὸν ἔχει σὸ λαϊμό.
Τὸν ἔχει ἡ ἀσπρη κι ἡ παχειά,
περιπλεγμένο στὰ μαλλιά·
κι ὅταν χτενίζει τὰ μαλλιά,
τὸν κατεδάζει στὴν ποδιά,
μοσκοβολάει ἡ γειτονιά.

19

'Αέρα μ' καλοκαιρινέ, νά σ' ἔχω τὸ χειμῶνα,
ὅπου 'ν' οἱ μέρες βροχερές κι οἱ νύχτες χιονισμένες,
καί ὅταν βρέχει, βρέχουμαι, κι ὅταν χιονίζ' κοιμοῦμαι,
κι ὅταν τὸ λέν, πού ψιχαλιζ', ὁ νιὸς φιλά τὴν κόρη.

20

'Απόψε κρύος ἔκανε καί τὰ πουλάκια ἐργάσα,
κι ἐγώ 'μεινα σ' περιγιαλιά γυμνὸς καὶ δέν-ε ἤργου.
Καί γιάντα δέν-ε ἤργασα καί γιάντα δέν-ε ἤργου;
Λιγνὸ κορμάκι ἀγκάλιαζα κι ἀσπρα δυσζάκια ἐκράτου,
κόκκινα χεῖλη φίλουνα.
Γιὰ κείνο δέν-ε ἤργασα, γιὰ κείνο δέν-ε ἤργου.

21

"Ενας λεβέντης χόρευε σὲ μαρμαρένιο ἄλωνι'
κι ἡ κόρη πού τὸν ἀγαπᾷ κι ἡ κόρη πού τὸν θέλει,
ὄλο στὰ μάτια τὸν τηρᾷ κι ὄλο κρυφά τοῦ λέει:
—Ποῦ 'σουν ἐψές, λεβέντη μου, κι ἀντιπροψές τὸ δράδου
—Ἐψές ἤμουν στὴ μάνα μου, προψές στὴν εὐερφή μου
κι ἀπόψε σὸ κονάκι σου θά 'ρθῶ νά σέ φιλήσω.

22

Κόρη καὶ νιὸς ἐπαίζανε σ' ὦριο περιβολάκι·
κι ἀπὸ τὸ παίξε - γέλασε, 'πού τὸ πολὺ κανάκι,
ἀποκοιμήθηκαν ὁ νιὸς στὴ λυγερῆς το' ἀγκάλες.
Σιγά-σιγά τόνε ξυπνᾷ κι ἀγαλιανὰ τοῦ λέει:
—Ξύπνα, τὸ τρυγονάκι μου, ξύπνα, γλυκεῖά μου ἀγάπη.

23

'Εμεῖς ἐμόσαμε τὰ δυὸ βραδιά νά μὴ ξωμείνω,
μὴ'ε νυκτοξημέρωμα μὴ'ε κι ἀποσπερία.
Καί μιά βραδιὰν ἐξώμεινα κι ἡ κόρ' ἐδαιμονίστη,
κι ἔπιασε τὰ 'ρη 'πὸ κορφῆς καὶ τὰ 'οῦνια ἀπὸ ρίζα·
τὰ 'ρη φωνές ἐέμωσε καὶ τὰ λαγκάδια δάκρυα
καὶ τὰ 'ρημα ψηλὰ 'οῦνια δάκρυα καὶ μοιρολόγια:
—'Υγιέ μου, γιέ, καλέ μου νιέ, ὁμορφε διωματάρη,
σ' ποιά κλίνη κι εἰς τίνα μονή, ξένο μου, θε νά μείνης,
ποιὰν ἄλλῃ θε ν' ἀγκαλιασθεῖς κι ἐμέναν ἀπαρνεῖσαι;

24

—Ποῦ πάγεις, κλέφτη τῆς φιλιᾶς καὶ κομπωτῆ το' ἀγάπης;
—Σάν ἤμουν κλέφτης τῆς φιλιᾶς καὶ κομπωτῆς το' ἀγάπης,
τί μοῦ 'δινες τὰ χεῖλή σου κι ἐγλυκοφίλου σου τα;
—Νύχτα ἦταν, ποιὸς μᾶς ἤνωσε, κι αὐγὴ ἦταν, ποιὸς μᾶς
(εἶδεν;
—'Η νύχτα τὸ εἶπε τῆς αὐγῆς κι ἡ αὐγὴ τὸ εἶπε τοῦ φέγ-
(γου,

τὸ φέγγος τὸ διαλάλησε στὴν ἐκκλησιὰν ἀπόξω,
κι ἡ ἐκκλησιὰ τὸ σήμανε σ' ὄλη τὴν οἰκουμένη.

25

Σήμερα κρύον ἔκανε, κρύο καὶ τρεμουντάνα·
τὰ περιγιαλία πήξανε κι οἱ κάμποι μαραθῆκαν,

Υ Δ Ρ Ι Α

Ο ΚΡΗΤΙΚΟΣ (ΑΠ. 22)

'Αλλὰ τὸ πλέξιμ' ἄργουε, καί μοῦ τ' ἀποκοιμοῦσε,
'Ηχός, γλυκύτατος ἤχος, ὅπου μὲ προδοδοῦσε.
Δέν εἶναι κορασιᾶς φωνὴ στὰ δάση πού φουντῶνου,
Καί θγαίνει τ' ἄστρο τοῦ βραδιοῦ καὶ τὰ νερά θολῶνου,
Καί τὸν κρυφὸ τῆς ἔρωτα τῆς φύσης τραγουδάει,
Τοῦ δέντρου καὶ τοῦ λουλουδιοῦ πού ἀνοίγει καὶ λυγαί·
Δέν εἶν' ἀηξέδι κρητικὸ πού παίρνει τὴ λαλιά του
Σὲ ψηλοὺς βράχους κι ἀγριους ὄπ' ἔχει τὴ φωλιά του,
Κι ἀντιβουίζει ὀλονυχτίς ἀπὸ πολλὴ γλυκάδα
'Η θάλασσα πολὺ μακριά, πολὺ μακριά ἡ πεδιάδα,
'Ὅστε πού πρόβαλε ἡ αὐγὴ καὶ ἔλιωσαν τ' ἀστέρια,
Κι ἀκούει κι αὐτὴ καὶ πέφτουν τῆς τὰ ρόδα ἀπὸ τὰ χέρια·
Δέν εἶν φιαμπόλι τὸ γλυκὸ ὅπου τ' ἀγρίκαα μόνος
Στὸν Ψηλορήτη ὅπου συχνὰ μ' ἐτράβουνεν ὁ πόνος
Κι ἐβλεπα τ' ἄστρο τ' οὐρανοῦ μεσουρανίς νά λάμπη
Καί τοῦ γελοῦσαν τὰ θουνά, τὰ πέλαγα κι οἱ κάμποι
Κι ἐτάραζε τὰ σπλάχνα μου ἐλευθεριᾶς ἐλπίδα
Κι ἐφώναζε: ὦ θεϊκιά κι ὄλη αἵματα Πατριδα!
Κι ἀπλωνα κλαίοντας κατ' αὐτὴ τὰ χέρια μὲ καμάρι·
Καλὴ 'ν' ἡ μαῦρη πέτρα τῆς καὶ τὸ ξερὸ χορτάρι.
Λαλοῦμένο, πούλι, φωνή, δέν εἶναι νά ταιριάξη,
'Ἵως δὲ σώζεται στὴ γῆ ἤχος πού νά τοῦ μοιάζῃ·
Δέν εἶναι λόγια ἤχος λεπτός....
Δέν ἤθελε τὸν ξαναπῆ ὁ ἀντιλαλος κοντά του.
'Αν εἶν' δέν ἤξερα κοντά, ὅν ἔρχονται ἀπὸ πέρα·
Σάν τοῦ Μαιοῦ τέξ εὐωδιές γιομίζαν τὸν ἄερα,
Γλυκύτατοι, ἀνεκδιήγητοι....

Μόλις εἶν' ἔτσι δυνατὸς ὁ "Ερωτας καὶ ὁ Χάρος.
Μ' ἄβραχνεν ὄλη τὴν ψυχῆ, καὶ νόμψη δέν ἤμπορε
'Ο οὐρανός, κι ἡ θάλασσα, κι ἡ ἀκρογιαλιά, κι ἡ κόρη
Μὲ ἄβραχνε, καί μ' ἔκανε συχνὰ ν' ἀναζητήσω
Τὴ σάρκα μου νά χωρισθῶ γιὰ νὰ τὸν ἀκολουθήσω.
'Επαψε τέλος κι ἀδείασεν ἡ φύσις κι ἡ ψυχὴ μου,
Ποῦ ἐστέναξε κι ἐγιόμισεν εὐθύς ὄχ τὴν καλή μου·
Καί τέλος φθάνω στὸ γιαλὸ τὴν ἀρραδωνισμένη,
Τὴν ἀπιθῶνω μὲ χαρὰ, κι ἦτανε πεθαμένη.

ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ ΣΟΛΩΜΟΣ

κι ἐσεῖς περιβολάκια μου, καλὰ μου δουλεμένα,
μὴν εἶδατε τὸν ἀρνητῆ, τὸν κλέφτη τῆς ἀγάπης,
πού ὅταν μὲ φίληγε, ἔλεγε: «—Γλυκεῖά πού 'ναι ἡ ἀγάπη
καὶ τώρα μ' ἀπαράτησε σάν καλαμιὰ στὸν κάμπο·
θερίζουν, παίρνουν τὸν καρπὸ, κι ἡ καλαμιὰ μένει ἔρημη,
δάζουν φωτιά στὴν καλαμιὰ, μαυρολογαίει ὁ κάμπος.

26

'Επῆρα τὸ στρατὶ - στρατὶ καὶ τ' ἀγριο μονοπάτι,
τὸ μονοπάτι μ' ἐβγαλε κάτω στὸ περιγιαλί.
Θωρῶ τὴ θάλασσα θαλὴ, στέγω νά ξεσταλάξει,
κι ἀπάνω πού ξεστάλαξεν, ἔπλωνα τὴν καρδιά μου,
ἀναψαν καὶ καψκανε μέσα τὰ σωτικά μου.

27

Κόρη λυγερή, ξανθὴ καὶ μαυρομάτα,
ἀναπλέκεντο εἰς ἀντρωμένο μνημα.
Τὰ μαλλάκιαν τῶν τὸν τάφον ἐσκεπαζάν,
τ' ἀματάκιαν τῶν στὴ γῆ πηλὸν ἐκάναν,
τὰ χερράκιαν τῶν Κύριον δοξάζαν.

28

Δέν μπορῶ, Χάιδω μ', δέν μπορῶ, κι ἐσύ θέλεις παίρνει
κι ἐγώ νά παίξω δέν μπορῶ κι ὅτε νά σέ γλεντήσω.
Θέλεις, στὴν κούνια θάλε με, θέλεις, στὴ σουρμενίτσα,
καί μὲ τὸ πόδι σ' κούνα με καί μὲ τὸ χέρι σ' γνέθε,
καί μὲ τ' ἀμπερτζιανόχειλο γλυκὰ κουδέντιαξέ με,
λέγε μου λόγια τοῦ σεβντά.